

Het werd een mooie dag waarbij zij al besneeuwde bergtoppen konden zien. Het gaf hen een tof gevoel, niet wetend dat het nog lang stappen en stijgen is om er dichterbij te komen. Even vóór zij te Dharapani arriveerden, kwamen zij enkele mensen tegen: twee mannen en een hoogzwangere vrouw. Wat bleek? De vrouw werd door één van beide mannen – omgekeerd – op de rug gedragen. Zoals Nepalezen met weinig materiaal creatarief kunnen zijn, hadden zij een draagstoeltje gemaakt dat omgekeerd op de rug kon gedragen worden... ideaal om een zwangere vrouw, rug tegen rug, te dragen.

Raj informeerde even naar hun probleem en gaf ons dan wat feedback.

‘Zij komen van Baghar’, zei Raj, ‘2080 meter hoog, en ze dragen om beurten de vrouw met het doel tijdig Beni te bereiken. Zij heeft veel pijn en iedereen is ten einde raad. Men hoopt dat zij onderweg niet bevalt en dat er zich geen andere problemen voordoen. In hun dorp en onderweg is er geen medische hulp mogelijk, wel in Beni. En als alles goed verloopt, weet dat zij dan weer, vermoedelijk met een baby, moet terugkeren. Jullie hebben al ondervonden hoe lastig dit kan zijn!’

‘Niet te geloven...’, zei Nathalie. ‘En zeggen dat men bij ons klaagt als vrouwen die net bevallen zijn, het moeten doen met een dag minder kliniek, terwijl zij thuis nog altijd een beroep kunnen doen op thuisverpleging.’

‘Inderdaad,’ ging Jill door, ‘bij ons is zoveel geregeld ten goede en men klaagt nog, niet beseffend hoe moeilijk het elders in de wereld kan zijn. We kunnen ervan leren!’

Het stemde iedereen tot nadenken. In alle stilte gingen zij verder.

Ondertussen werden zij voorbijgestoken door een mager ogend mannetje, waarop moeilijk een leeftijd te kleven viel, die vijf bakken cola op zijn rug naar boven droeg.

‘Ja, mensen, zo gaat dat hier’ zei Eric. ‘Er zijn geen wegen voor een aanvoer met een vracht- of bestelwagen. Zo ook wordt het leeggoed naar beneden gedragen.’